

Arrest

nr. 203 712 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met referentnummer 74766.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekende partij afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekende partij om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekende partij.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu (vast) dat verzoekende partij en haar zus er niet in slagen een persoonlijke vrees aannemelijk te maken. Hij wijst erop dat op verschillende punten de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ernstig in het gedrang komt. Vooreerst werden er, zo luidt de bestreden beslissing, fundamentele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekende partij haar verklaringen en de documenten die zij ter staving van haar visumaanvraag bij de Nederlandse ambassade in Tbilisi heeft voorgelegd. Dienaangaande wordt o.a. opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij over haar ontslag na tussenkomst van B. in februari 2012 en dat het vermoeden ontstaat dat zij sinds 1 april 2012 tot op zijn minst 7 mei 2013 voor Retail Group Georgia heeft gewerkt in het winkelcentrum van Tbilisi. Deze vaststellingen werpen ook twijfels op over andere elementen van het asielrelaas, aldus de commissaris-generaal die verder opmerkt dat het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij, in weerwil van haar beweringen, al sinds april 2012 aan de slag was bij Retail Group Georgia in Tbilisi en dit tot mei 2013, wat, zo wordt opgemerkt, ook haar verklaringen aangaande haar verblijf in Kaghetti omwille van de problemen met B. op de helling plaatst. Daarnaast is het, zo meent de commissaris-generaal verwijzende naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet aannemelijk dat verzoekende partij en haar zus na de machtswissel in Georgië op geen enkele manier gepoogd hebben gebruik te maken van het mechanisme dat door het nieuwe regime in Georgië in het leven werd geroepen om machtsmisbruik door overheidsmedewerkers onder het regime van Saakashvili te bestraffen. Het is in deze evenmin aannemelijk dat ook Zaza Katiashvili, de voorzitter van de Orde van Advocaten in Georgië, geen officiële stappen heeft ondernomen om hun problemen aan te kaarten, aldus de commissaris-generaal die voorts opmerkt dat het evenzeer opmerkelijk is dat verzoekende partij in haar brief naar Zaza Katiashvili geen melding maakt van de incidenten waarvan zij na de machtswissel in 2012 het slachtoffer waren. Gelet op het feit dat verzoekende partij deze brief pas schreef in april 2013 kan er redelijkerwijze vanuit worden gegaan dat indien zij en haar zus na de machtswissel in 2012 nog ernstige problemen zouden hebben gekend zij ook deze problemen concreet kenbaar zou hebben gemaakt aan Katiashvili en ze zich niet enkel zou beperken tot een feitelijke beschrijving van de gebeurtenissen net na het vertrek van haar moeder in 2011, zo meent de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat de geloofwaardigheid van het relaas hierdoor verder in het gedrang komt. Daarnaast worden er ongerijmdheden en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar zus en een document dat zij ter staving van hun asielrelaas neerleggen, met name de “Student’s

Educational Card” van verzoekende partij haar zus. Deze vaststellingen roepen volgens de commissaris-generaal twijfels op over de authenticiteit van het document. Hoe dan ook kan, zo voegt de commissaris-generaal er aan toe, op basis van het betreffende document geenszins worden geconcludeerd dat verzoekende partij haar zus voor een bepaald vak zakte omdat de professoren banden hadden met het gerechtelijk apparaat en dat dit een vergelding was voor het feit dat hun moeder gevlucht was. Voorts wordt vastgesteld dat ook de verklaringen van verzoekende partij en haar zus omtrent hun reisroute niet aannemelijk zijn. Gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent de strikte en persoonlijke controles aan de buitengrenzen van de EU en van de Schengen-zone, kan weinig geloof worden gehecht aan hun verklaringen als zouden zij zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Bovendien blijkt, zo wordt hieraan toegevoegd, uit informatie verkregen van de Litouwse autoriteiten dat verzoekende partij en haar zus vanuit Belarus met de bus naar Litouwen zijn gereisd en vervolgens met een bus naar Antwerpen gingen, hetgeen ze evenwel ontkennen. Hierdoor ontstaat, aldus de commissaris-generaal, het vermoeden dat verzoekende partij en haar zus hun Georgisch paspoort, waarvan ze verklaren dat het bij de smokkelaar is gebleven na aankomst in België, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hen verkregen visum voor hun reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit hun land van herkomst vertrokken zijn, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt naar de mening van de commissaris-generaal nog versterkt doordat ook de verklaringen van verzoekende partij en haar zus aangaande hun reisdocumenten op verschillende punten niet aannemelijk zijn. Daarnaast stroken de verklaringen van verzoekende partij niet met de objectieve informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat op naam van verzoekende partij in augustus 2013 een Litouws visum werd uitgereikt. Ook dit doet vermoeden, aldus de commissaris-generaal, dat verzoekende partij en haar zus hun Georgisch paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hen verkregen visum voor hun reis naar België, en het moment en de wijze waarop zij uit hun land vertrokken zijn, verborgen te houden. Hierdoor wordt, zo luidt het, niet enkel hun algemene geloofwaardigheid, maar ook de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder aangetast. De door verzoekende partij neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen. Volledigheidshalve wordt er in de bestreden beslissing aan toegevoegd dat in het kader van de asielaanvraag van verzoekende partij haar moeder werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, en wordt erop gewezen dat deze beslissing werd genomen op basis van haar persoonlijke verklaringen alsook op grond van de toenmalige veiligheidssituatie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Zij komt immers niet verder dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter de vaststellingen in de bestreden beslissing niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift immers louter tot het verwijzen naar het feit dat haar moeder als vluchteling werd erkend. Er dient evenwel te worden benadrukt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke aanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die asiel aanvraagt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenning in hoofde van haar moeder, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter geheel in gebreke blijft, gelet op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoekende partij -die hiertoe zelfs geen poging onderneemt- niet worden ontkracht of weerlegd en op grond waarvan met recht wordt geoordeeld dat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is. Het loutere feit dat haar moeder als vluchteling werd erkend, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekende partij als vluchteling te erkennen.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekende partij is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden

in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegronnd te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat haar moeder erkend werd als vluchteling en dat zij steunen op dezelfde problemen. Verzoekende partij stelt nog dat het CGVS heel streng is geweest voor haar en haar zus en het probleem niet heeft begrepen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat haar moeder erkend werd als vluchteling en dat zij steunen op dezelfde problemen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift immers louter tot het verwijzen naar het feit dat haar moeder als vluchteling werd erkend. Er dient evenwel te worden benadrukt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke aanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die asiel aanvraagt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenning in hoofde van haar moeder, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige*

schade loopt, alwaar zij echter geheel in gebreke blijft, gelet op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoekende partij -die hiertoe zelfs geen poging onderneemt- niet worden ontkracht of weerlegd en op grond waarvan met recht wordt geoordeeld dat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is. Het loutere feit dat haar moeder als vluchteling werd erkend, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekende partij als vluchteling te erkennen."

Met de algemene opmerkingen dat het CGVS heel streng is geweest voor haar en haar zus en het probleem niet heeft begrepen, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking. Bovendien verklaart verzoekende partij niet nader op welke zaken/elementen het CGVS te streng zou zijn geweest bij de beoordeling van hun asielaanvraag en welke zaken/elementen van hun beweerde problemen het CGVS niet zou hebben begrepen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS